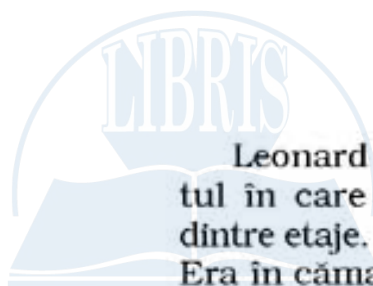

În acea clipă mecanismul comutatorului de pe hol făcu „clic” și lumina se stinse. O auzi pe Maria inspirând profund. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, distinse luciul geamului din spate reflectat pe poșeta ei și în albul ochilor, care parcă priveau într-o parte. Riscă să plece de lângă comutator fără a mai apăsa pe el. Înflăcărarea îl făcea îndrăzneț. Se purtase mizerabil, dar acum avea să îndrepte totul. Ceea ce i se cerea era adevăr și simplitate. N-avea să-și mai colinde nefericirea ca un somnambul, ci avea să-i rostească numele și astfel o va risipi. Folosindu-se de avantajul acestui întuneric aproape ideal, avea să restabilească, prin atingere, vechea legătură dintre ei, relația lor cea simplă și adevărată. Cuvintele n-aveau decât să vină mai târziu. Deocamdată era convins că nu trebuia decât să se țină de mână și, poate, să se sărute ușor.

Cum se apropia de ea, în cele din urmă Maria se mișcă, retrăgându-se și mai mult spre colțul palierului, și mai în umbră. Ajuns în dreptul ei, Leonard întinse mâna, dar ea nu era chiar acolo. Îi atinse doar măneca. Întrezări din nou albul ochilor femeii când ea păru că-și ferește capul. Îi nimeri cotul și i-l prinse cu delicatețe. Îi șopti numele. Ea își ținea brațul îndoit ferm și nu cedă. Femeia tremura – o simțea prin stofa pardesiului. Acum era aproape. Îi auzea răsuflarea, precipitată și superficială. În aer plutea un gust dulceag. Crezu pentru o clipă că femeia ajunsese repede în culmea excitației sexuale, gând transformat repede în blasfemie când își mută mâna mai sus, pe umărul ei, și Maria scoase un sunet nearticulat, aproape un țipăt, urmat de „*Mach das Licht an. Bitte!*” – „Aprinde lumina” și apoi „Te rog, te rog!” Îi puse și cealaltă mână pe umăr. O scutură blând, liniștitor. Tot ce dorea era să o trezească din coșmar. Trebuia să-i amintească cine era el de fapt: tânărul inocent pe care ea îl ademenise și-l excitase cu vorbe dulci. Ea mai țipă o dată, de data asta din toate puterile, pătrunzător. El se dădu înapoi. La etajul de jos se deschise o ușă. Pe scările ce descriau o spirală în jurul liftului se auziră pași grăbiți.

Leonard apăsă pe întrerupător exact în momentul în care domnul Blake făcea colțul pe palierul dintre etaje. Acesta urcă ultimele scări câte trei o dată. Era în cămașă, fără cravată și cu banderole argintii peste bicepsii. Fața lui încruntată emana o pricepere militară feroce, iar mâinile încordate îi erau deschise, gata de luptă. Era pregătit să facă zob pe cineva. Trăsăturile feței nu i se îndulciră nici când, ajuns în capul scărilor, îl văzu pe Leonard. Maria își lăsase poșeta să cadă pe podea și-și acoperise gura și nasul cu palmele. Blake se interpuse între Leonard și Maria. Își ținea mâinile în șolduri. Știa deja că nu va trebui să lovească pe nimeni, ceea ce-i sporea îndârjirea.

— Ce se petrece aici? îl întrebă pe Leonard și, fără să aștepte răspunsul, se întoarse nerăbdător spre Maria, iar vocea i se imblânzi: Ați pățit ceva? A încercat să vă facă vreun rău?

— Evident că nu, zise Leonard.

— Gura! strigă Blake peste umăr, apoi se întoarse iar spre Maria, cu vocea imediat imblânzită: Ei?

Leonard își zise că Blake semăna cu un actor din comedii radiofonice, genul care vorbește pe toate vocile cerute în piesă. Pentru că nu-i plăcea cum stătea între ei, ca un arbitru, traversă palierul, apăsând în drum pe butonul întrerupătorului, ca să mai obțină nouăzeci de secunde de lumină. Blake aștepta ca Maria să vorbească, dar păru să-și dea seama că Leonard se apropia de el pe la spate. Întinse brațul ca să-l împiedice să treacă și să ajungă la Maria. Ea spusese ceva ce-i scăpase lui Leonard și Blake îi răspundea într-o germană fluentă, devenindu-i și mai antipatic. Oare din loialitate față de Leonard Maria îi răspunsese în englezește?

— Îmi pare rău că am făcut atâta zgomot și v-am scos din locuință. Avem niște conturi de reglat între noi, nimic mai mult. Putem să ne purtăm mai frumos.

Își luă mâinile de pe față și își ridică poșeta de pe jos. Cu ea în mână, parcă deveni mai stăpână pe sine.

— Acum mă duc înăuntru.

Leonard scoase cheia și pași pe lângă salvatorul Mariei, ca să descuie ușa. Se aplecă înăuntru și aprinse lumina din holul apartamentului.

Blake nu se clintise. Nu era satisfăcut.

— Dacă vrei, telefonez după un taxi. Puteți sta cu soția mea și cu mine până sosește.

Maria păși peste prag și se întoarse să-i mulțumească.

— Sunteți foarte amabil. Dar acum sunt OK, vedeți și dumneavoastră. Vă mulțumesc.

Străbătu cu pas ferm holul apartamentului pe care nu-l vizitase niciodată, intră în baie și trase ușa după ea.

Blake stătea în capul scărilor, cu mâinile în buzunare. Leonard se simțea prea vulnerabil și prea enervat de prezența vecinului ca să mai ofere explicații. Stătea nehotărât în ușă, fără a îndrăzni să intre înainte de plecarea celuiilalt. Blake remarcă:

— De obicei, femeile țipă astfel când se tem că vor fi violate.

Caraghioasa convingere cu care fusese rostită fraza cerea o replică tăioasă și elegantă. Leonard căută replica vreo câteva secunde. Faptul că fusese confundat cu un violator, când nu lipsise mult ca să devină unul, îl bloca. În cele din urmă zise:

— Nu și de data asta.

Blake își arată scepticismul înălțând din umeri și o porni pe scări în jos. Din acel moment, ori de câte ori se întâlneau la lift, cei doi aveau să păstreze o tăcere de gheață.

Maria încuiase ușa de la baie și se spăla pe față. Coborî capacul closetului și se așeză pe el. Fusese ea însăși surprinsă când se auzise țipând. Nu credea cu adevărat că Leonard avusese de gând să o brutalizeze încă o dată. Rugămintele lui de iertare, stângace, dar sincere, constituiau o garanție suficientă. Dar bezna bruscă și faptul că se apropiase tiptil de ea, posibilitățile și asociațiile de idei fuseseră prea greu de suportat. Echilibrul fragil dobândit în cele trei săptămâni petrecute în apartamentul sufocant al părinților, în Pankow, se dezagregase la atingerea mâinii lui Leonard. Teama că un bărbat care pretindea că o iubește voia s-o rănească era ca un fel de nebunie. Ca și faptul că o răutate de neînțeles pentru ea putea împrumuta formele exterioare

ale intimității sexuale. Bătăile pe care i le trăgea din când în când Otto, deși erau teribile, nu-i inspirau atâta groază și greață. Violența lui Otto era doar o manifestare a urii lui impersonale, a neputinței lui alcoolice. El nu dorea să o facă să sufere și, în același timp, să tânjească după ea. Voia să o intimideze și să-i ia banii. Nu urmărea să pătrundă în conștiința ei. Nici măcar nu-i pretindea să aibă încredere în el.

Brațele și picioarele încetară să-i tremure. Maria simțea că se purtase prosteste. Vecinul avea s-o disprețuiască. La Pankow ajunsese, treptat, la concluzia că Leonard nu era nici rău, nici brutal, și că un fel de prostie inocentă îl determinase să se poarte cu ea așa cum se purtase. Avea o viață interioară atât de intensă, încât nici nu-și dădea seama cum apăreau acțiunile lui în ochii altora. Acesta era verdictul mai blând la care ajunsese după evaluări mult mai aspre și după hotărârea fermă de a nu mai da în veci ochii cu el. Acum, când țipase în întuneric, pesemne că instinctele îi fuseseră mai puternice decât dorința de a-l ierta. Dar dacă nu mai putea avea încredere în el și dacă și neîncrederea ei era irațională, ce căuta în baia lui Leonard? De ce nu acceptase propunerea vecinului de a-i chema un taxi? Continua să-l dorească pe Leonard – își dăduse seama de asta la Pankow. Dar ce soi de bărbat este acela care se apropie de tine tiptil, pe întuneric, ca să-ți ceară iertare că te-a siluit?

După zece minute, când ieși din baie, se hotărâse deja să mai aibă o discuție cu Leonard, ca să înțeleagă ce se întâmplase. Nu se hotărâse încă nici să plece, nici să rămână. Rămase cu pardesiul pe ea, încheiat până la ultimul nasture. El era în camera de zi. Luminile din tavan erau aprinse, ca și lămpile suplimentare și veiozele standard din dotarea armatei. El stătea în picioare, în centrul camerei, arătând – își spuse Maria – ca un băiețel bătut de curând cu cravașa. Bărbatul îi făcu semn către un scaun. Maria refuză, clătinând din cap. Cineva trebuia să vorbească primul. Maria nu vedea de ce ar fi ea aceea, iar Leonard se temea să nu mai facă vreo gafă. Ea înaintă mai mult în cameră, iar

el făcu niște pași înapoi, cedându-i inconștient mai mult spațiu și mai multă lumină.

Leonard răsucea în minte rezumatul unei declarații, nefiind sigur de cum va fi ea primită. Dacă Maria l-ar fi scutit de răspunderea unor noi explicații, răsucindu-se pe călcâie, ieșind și trântind ușa după ea, s-ar fi simțit ușurat, cel puțin la început. Când era singur, înceta – într-un anumit sens – să existe. Trebuia să preia controlul situației aici și acum, fără să distrugă ceea ce dobândise. Maria stătea în expectativă. Îi mai oferea o șansă. Ochii îi străluceau. Leonard se întrebă dacă plânsese în baie.

— N-am vrut să te sperii, zise el.

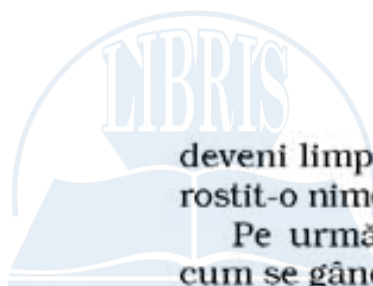
Pronunță cuvintele ezitant, aproape interogativ. Ea însă nu avea nici un răspuns pentru el. Deocamdată. Nu-i adresase nici un cuvânt de când se întâlniseră. Nu vorbise decât cu domnul Blake. Leonard urmă:

— N-am vrut să... să fac nimic. Doream numai să...

Cuvintele lui sunau neconvingător. Era încurcat. Asta era tot ce dorise: să se apropie de ea în întuneric și s-o țină de mână. Să comunice prin vechiul limbaj al atingerii. Presupunerea lui neverificată fusese că era mai în siguranță dacă rămânea în umbră. Nu-i putea spune – abia dacă înțelegea el însuși – că întunericul întâmplător de la etaj era echivalentul beznei de sub pături din săptămâna cea mai friguroasă a iernii, din timpurile acelea atât de familiare, când totul i se păruse nou. Pielea întărită de pe degetul ei mic de la picior, alunița cu două fire de păr, lobiile urechilor, cu minusculele lor indentări. Dacă Maria dispărea, ce avea să facă el cu aceste lucruri iubite, cu aceste detalii obsedante? Dacă nu era cu el, cum putea să îndure toate câte le știa doar despre ea? Forța gândurilor extrase din el cuvintele, care-i veniră pe buze la fel de natural ca răsufierea:

— Te iubesc, zise, apoi o repetă.

O mai spuse o dată, în germană, până când nimici și ultima lui umbră de stânjenea, și stupiditatea rizibilă a formulei, până când combinația de cuvinte

deveni limpede și răsunătoare, de parcă n-ar mai fi rostit-o nimeni înaintea lui, nici în viață, nici în filme.

Pe urmă îi povesti cât de trist fusese fără ea, cum se gândise tot timpul la ea, cât de fericit fusese înainte de plecarea ei, câtă fericire socotea că împărtășiseră ei doi, cât de minunată și frumoasă era ea, ce cretin ignorant și egoist fusese el când o speriasse. Niciodată nu mărturisise atâtea dintr-o răsufflare. Când se poticnea, băjbâind după expresiile nefamiliare, intime, își împingea ochelarii mai sus pe nas sau și-i scotea, îi examina atent și și-i puneă la loc. Își simțea înălțimea ca pe un handicap. S-ar fi așezat dacă ar fi făcut-o ea mai întâi.

Era aproape insuportabil să asisti la eforturile făcute de acest englez stângaci și reticent, atât de ignorant în privința sentimentelor, ca să-și deschidă sufletul. Era ca un inculpat dintr-o parodie de proces de-al sovieticilor. Maria l-ar fi rugat să înceteze dacă n-ar fi fost fascinată, ca pe vremuri, în copilărie, când tatăl ei scosese capacul din spate al aparatului de radio ca să-i arate lămpile și plăcuțele lucioase de metal care zămisleau voci omenești. Nu scăpase definitiv de teamă, deși ea dispărea tot mai mult cu fiecare nouă mărturisire șovăitoare. Așa că asculta, fără ca expresia feței ei să trădeze ceva, cum Leonard îi declara iarăși și iarăși că nu știe ce l-a apucat, că nu dorise să-i facă rău, că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, niciodată.

În sfârșit șuvoiul de vorbe contenii. Nu se mai auzea decât hârâitul unui scuter pe Platanenallee. Ascultară cum scuterul încetinește la capătul străzii și accelerează din nou. Tăcerea ei îl făcu pe Leonard să se socotească pierdut. Nu avea curajul să i se uite în ochi. Își scoase ochelarii și-i șterse cu batista. Spusese prea multe. Perorația lui sunase fals. Dacă Maria va pleca acum, își spuse, el va face o baie. Nu se va îneca. Ridică privirea. La marginea petei cețoase și alungite care o reprezenta pe Maria în câmpul său vizual se distingeă clar o mișcare. Își puse ochelarii înapoi pe nas. Maria își deschise pardesiul, după care traversă camera, apropiindu-se de el.